

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BÄRNAVÄNNEN

N:o 51
21 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905

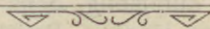
Jul.

Nu är det jul, och åter höres
Guds änglars sång så skön och blid.
Den klang så klar för markens herdar
I midnatts-stundens stilla frid.
Nu Jesus, morgonstjärnan klar,
I jordens natt är uppenbar.

O, Jesus kär, kom till oss alla
Med salighet från himlen ned!
Lys in i våra unga hjärtan
Och där en krubba varm dig red!
Ja, gif oss alla, hvar för sig,
En glad och fridfull jul med dig!

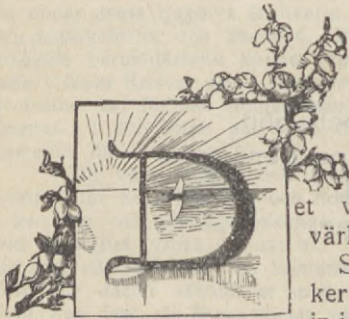
Låt glansen af din blida stjärna
Oss genom lifvet lysa så
Att vi i skenet af dess strålar
Det sälla hemmet en gång nå!
Där vi ditt dyra namn till pris
Få fira jul på högre vis.

K—n.

Soluppgången från höjden.

Det var mörkt i världen.

Syndens mörker hade trängt in i hvarje hjärta och härjat dess blomstergårdar. Där kärlekens rosor skulle växa, frodades syndens törne och tistel, hatets och själfviskhetens bittra örter.

Därför höres ett vildt dån kring den vida jorderunden. Det är rasslet af dragna svärd och bullret af tunga stridsvagnar. Broder kämpar mot broder i rasande fejd. Strömmar af blod flyta. Det är krigets onda andar som sluppit lösa, dödens skymning sveper allt i hemskt mörker under många, många århundraden.

Människan var dock skapad för ett lif i frid och kärlek. Därför brann i otaliga människohjärtan en outplånlig längtan efter frälsning. Denna längtan

skönja vi hos nomaderna på Kaldeens vida hedar, bland de vilda jägarne i nordens snöiga urskogar, bland de fint bildade grekerna och bland hinduerna på Ganges' stränder. Denna längtan födde hos dem en aning och ett hopp om att en förlossare skulle komma i världen.

Klarast brann detta hopp hos Israels siare och profeter, i hvilkas själar Gud tidigt lät uppenbarelsens ljus falla. Därför kunde de långt i fjärran skåda gryningen af den nya dagen och i högstämnda sånger sjunga om rättfärdighetens sol, som skulle gå upp med salighet i sina strålar och skingra mörkret samt frälsa människorna från syndens ve och förbannelse.

Den sista af dessa gammaltestamentlige sångare är prästen Sakarias, som vid sin sons vagga jublar öfver "Guds innerliga barmhärtighet, som låtit en soluppgång från höjden besöka oss till att skina öfver dem som sitta i mörker och dödens skymning, för att styra våra fötter in på fridens väg".

I det lilla obetydliga landet vid Jordans stränder tändes detta ljus. Från Betlehemskrubban bröt denna solupp-

gång fram i världen. Visserligen långsamt men ändå segerrikt har frälsningens ljus gått fram. Hvad mörker och synd har icke detta ljus förjagat! Huru många hjärtan hafva icke funnit frid och frälsning i Jesus Kristus! Ty *han* är rättfärdighetens sol, och hans inträde i världen var soluppgången från höjden.

Och nu är det åter jul. Med glädje och lofsånger samlas vi åter i våra svenska hem omkring den strålande julgranen för att fira minnet af Jesu födelse i Betlehem. Gamla och unga kunna ej annat än fröjdas och vara glada under den sköna julkvällen, då vi fira ljusets segerfäst i världen.

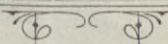
Men om julen för oss själfva skall blifva en välsignad högtid, så måste en soluppgång försiggå i våra egna hjärtan. Ty det är just i våra hjärtan mörkret bor, och dit in måste ljuset komma. Därför måste vi knäppa våra händer och ödmjukt bedja frälsaren, att han renar våra hjärtan från all synd, från alla onda tankar och syndiga begärelser

samt gör oss till goda, älskliga och glada barn. Ja, han, Herren, kan alldeles omskapa oss till ljusets barn, så att vi blifva liksom solstrålar i våra hem.

Och än mer. Här finnas ännu tusende och åter tusende människor i världen, som gå i mörker och synd. Därför höra vi rykten om krig och örlig, om menedare och löftesbrytare, om våldsmän och förtryckare, om blod och tårar. Gud vill, att du knäpper dina händer och beder för alla dessa, som ännu gå i mörker och synd, så att Guds ljus får upplysa dem, att de blifva omskade till fridens och ljusets barn och friden, Guds frid må komma till oss på jorden.

Så må vi då samlas till julefäst omkring vårt välsignade Jesus-barn och med öppna hjärtan taga emot ljus och frid från honom. Rättfärdighetens sol lyser emot oss från krubban i Betlehem, den tindrar mot oss från vår strålande julgran och den ler emot oss ur hvarje barnaöga, som i tron mottagit sin frälsare.

F. B. G.

Nu stundar den heliga julens tid.

Med teckning.

*Nu stundar den heliga julens tid,
den kommer med glädje, den kommer med frid.
Re'n höra vi änglavingarnas sus,
där de sväfva, de himmelska skaror, i ljus
som förr öfver Betlehems ångar.*

*Nu stunda de heliga juledar!
Ack, vore du ännu på jorden kvar,
du heliga barn, som blef fattigt som vi,
att vi skulle rika och lyckliga bli,
då skulle till dig vi oss skynda!*

*De fagraste blomster vi samlade då
att pryda din bädd, och de blommorna små
de skulle dig säga, hur barnen i nord
dig älska, därför att du kom till vår jord,
fastän du var himlarnas Herre!*

*Vi då skulle sjunga din ära, ditt pris
så godt vi förmå på vårt barnsliga vis!
Dig tacka för allt, för ditt lif, för din död,
för att du oss frälsat från mörker och nöd
och blifvit vårt ljus och vår glädje!*

*Nu är du däruppe i himmelens höjd,
där änglarna sjunga sin lofsång med fröjd,
men säkert du ser till oss alla ändå,
och lyssnar till sången från alla de små,
när vi uti juletid sjunga!*

Ellä.

NU STUNDAR DEN HELIGA JULENS TID.

LILLANS JULRIM.

Lillans julrim.

Berättelse af Anna H—m Preinitz.

lillan satt med af ifvernpurprade kinder och lackade igen sina julpaket. Dese-naste veckorna hade hon haft så brådt, så

brådt. Och om någon obehörig kom in, så storskrek hon och gömde det hon höll på med under förklädet. Och naturligtvis anade ingen, hvad lillan hade för sig, men nog tyckte denna, att modern var bra nyfiken och frågvis för att vara så stor. Men lillan knep ihop munnen och teg. Inte skall man tala om, hvad man tänker ge till julklapp, då blir det ju ingen öfver-raskning.

Nu var det lackadt. Och som en liten raket for lillan af till mammas rum. Dörren var stängd. Lillan bultade och bad:

”Söta mamma, får jag komma in!”

”Men jag ville inte gärna bli störd nu, lillan.”

”Snälla, söta mamma, det är så viktigt. Det är om versskrifning, mamma.”

Då måste modern le och öppna dörren.

Se, lillan hade en mamma, som kunde skriva berättelser och verser, som lillan tyckte voro så roliga. — Och när mamma skref, brukade lillan emellanåt sakta knacka på dörren, och om mamma då sade: ”Ja, du får väl komma in då, lillan”, tog hon ett hopp upp i mammas knä och bad: ”Snälla mamma, får jag höra, hvad mamma skrivit!”

Och så var lillan den första, som fick höra mammas berättelser, och om mamma då såg hennes ögon tindra och skrattet leka i kindens gropar, så tänkte hon: ”Den här berättelsen komma nog andra små barn att tycka om också.”

Men i dag kom inte lillan för att höra.

Hon lade upp flera paket på mammas skrifbord.

”Hvad menar du?”

”Jo, det är mina julklappar, och nu skall mamma skriva verser på. Det här är till mormor, det här är till pappa, det här är till morbror Olle och det här är till mamma.”

”Nej men, inte menar du väl, att mamma skall skriva vers åt sig själf heller? Vill du tala om, hvad som är i paketet då?”

”Nej, det skall vara en öfverraskning, kan väl mamma förstå.”

”Vet du, lillan, det är allt bäst, att du skrifer vers själf, ty då blir öfverraskningen allra störst.”

”Nej men, mamma, inte kan jag skriva vers.”

”Åh, försök bara, och tänk riktigt, så går det nog. Sätt dig ensam, som mamma gör!”

Lillan såg mycket fundersam ut. Ja, skriva kunde hon ju. Hon var ju åtta år, fastän hon fortfarande fick heta lillan, emedan hon inga syskon hade. Men skriva vers — — —

Hon satte sig emellertid att fundera.

Om en liten stund gick modern förbi, och hon måste le för sig själf, när hon såg lillan sitta och tugga på pennskaftet.

”Jo, jo, författarbekymren börja tidigt”, tänkte hon.

Men så klarnade lillan upp och började raspa på.

Utaf sin mamma hade hon fått ett stort ark till konceptpapper, ty: ”Det är icke säkert, att det går första gången”, sade mamma.

Tänk, det gick bestämdt bra. Lillan sprang till mamma och läste upp, hvad hon skrivit på morbror Olles paket.

Mamma skrattade och sade, att hon trodde nog, att det dugde, och då blef lillan så glad.

Alla rimmen blefvo ju icke färdiga på en dag, men nu var det skollof, så att

lillan hade tid på sig. Det svåraste var med versen till mamma, ty den skulle vara allra vackrast.

Det var den allra näpnaste lilla äggvärmare lillan sytt, och röda hjärtan hade den i hvart hörn.

Men hvad skulle hon få, som rimmade på ägg?

Så fick hon en ljus idé. Hon sprang in till pappa, som låg på soffan och läste tidningen och hviskade ifrigt:

”Pappa, ägg och skägg, går det?”

”Att ägg fastnar i skägg“, sade pappa, ”ja, det går utmärkt.“

”Nej, pappa, så menar jag inte, men rimmar det?”

”Jaa då, lillan, utmärkt.“

Då var lillan belåten och hade allt klart till julaftonen.

Och julaftonen kom. Julljusen tindrade i granen och lyste i kapp med lillans ögon. Och så skulle då julklapparna delas ut. Ingen fick så många paket som lillan. Hon var alldeles yr i hufvudet af förtjusning och visste ej på hvilket ben hon skulle stå.

Men nu tog morfar upp hennes paket till morbror Olle. Hvad skulle denne säga, när han hörde versen? Morfar läste:

”Tend ej ell på hela huse,
Så är du en sneller buse.“

”Hvem kallar mig för buse?” sade morbror Olle bistert. ”Det måtte vara lillan, det är hennes stil.“

Ja, där stod hon alldeles handfallen. Var morbror Olle verkligen ond? Nej, nu såg hon en skålmaktig glimt i hans öga, och så for hon honom om halsen och sade: ”Det är bara för huse, som det måste vara buse.“

”Ja visst, ja, då förstår jag. Och ett vådligt dyrt och fint tändsticksställ måtte det vara.“

”Jaa då, det kostade trettiosju öre på julmarknaden, men jag fick det för trettiofem.“

Nu kom pappas paket, en dammbandduk, som lillan stickat i skolan. Hon hade varit mycket tveksam, om det dugde att gifva den åt pappa. Men då sade mamma, att pappa nog skulle bli glad att se, att lillan suckade så bra, och sen kunde hon

kanske få låna den och damma pappas skrifbord med, och då blefve det riktigt åt pappa.

Ja, det tyckte lillan var bra, och med tanken på den blifvande damningsprocessen skref hon:

”Damm är bra
Att inte ha.“

”Ja, det har du rätt uti“, sade pappa.

Nu dröjde det en stund, men så tog morfar upp sitt paket. Det innehöll en stor mandelmassgris, och till den tyckte lillan, att hon hittat på en så utmärkt bra vers. Den lydde så:

”Denna gris är morfar lik,
Tjock och vacker och rik.“

”Nej, hör du, lillan! Är jag lik en gris?”

”Ser inte morfar, att det står vacker och rik med?” sade lillan, ty hon tyckte det var besynnerligt, att de alltid skulle fästa sig vid det minst viktiga.

”Åhjo, det är då sant“, medgaf morfar, ”och som jag är skåning, så får jag väl finna mig i jämförelsen.“

Så kom lilla kusin Signes paket, innehållande ett litet hvitulligt lamm, med rödt band om halsen. Och morfar läste:

”Så tag nu ditt lamm,
Och gå ned och bada det i en damm!”

Nu var det bara mormors och mammas paket kvar, och de innehöllo båda hvar sin äggvärmare, fast det var stjärnor på mormors och hjärtan på mammas. Nu kom mormors, och morfar läste:

”Vackra ägg kan mormor lägga här
Stjärnor vackert är.“

”Det där lät ju riktigt vackert“, myste mormor, ”och så vackert du sytt sen.“

Men lillan, hon gick till mamma och hviskade: ”Mammans vers är ändå allra vackrast, och den kommer snart.“

Och däri fick lillan rätt, ty det väckte formligen jubel, när morfar läste:

”Många blomsterägg
Gör ett stort skägg“

”Tänk ändå, att blomsterägg kunna ha en så kraftig verkan, och hvad mamma skall se bra ut i skägg. Ta patent på det, du lillan!” tyckte morbror Olle.

Men mamma, som kände lillans frågande blick fästad på sig, kysste sin tös och sade: "Tack skall du ha, lillan. Den var så bra, så den borde bli tryckt."

Och då blef lillan så glad, ty att bli tryckt liksom mamma och komma i en bok, det hade hon ej trott skulle gå så lätt.

Men pappa klappade lillan på hufvudet och sade: "Ja, det är inte godt att veta, hvad lillan kan bli. Hon skrifver så att hon förstår inte själf, hvad hon menar, och det är visst det finaste nu för tiden."

Annas offer.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"**H**åå, stackars gosse, det blir en sorgelig jul för honom!" suckade fru Björklund. "Och så är han så dyster och ser så hård ut. Man kan knappt få ett ord af honom, då man talar till honom. Jag skulle bra gärna vilja ge honom en julgåfva, men jag stackare har ingenting att ge." Anna hörde dessa ord, och det stack plötsligt så underligt i bröstet på henne. Hon hade alltsedan den dagen de i skolan läst om Isaks offerande gått likasom i en ständigt fruktan för att Gud ändå kanske skulle fordra, att hon skulle ge honom sin bok. Men hon hade alltid bortvisat denna tanke. Nu såg hon tydligt, att stunden var kommen, då hon skulle ge den. Huru glad skulle ej den främmande gossen bli öfver att få en så vacker bok! Huru glad hade ej Anna själf blifvit, då lärarinnan gaf henne den! Modern hade ej något att ge. Men Anna hade — — —

"Du skall få följa med mig till sjukhuset på julaftonen och se på julgranen där", sade modern en dag. "Vi ha inte råd att köpa någon gran själfva i år. Det är så rysligt dåliga tider, så att man kan inte lägga af ett öre utan måste använda allt hvad man förtjänar för att kunna få det nödvändigaste. Men sjukhusets gran är ju också så vacker, att vi aldrig kunna få någon, som är ens ditåt. Och gröt

skall du också få där. Och så skall du få hälsa på den främmande gossen, som jag talat om för dig."

Anna hade i tysthet kämpat en svår kamp med sig själf alltsedan den dagen, då modern uttalade sin önskan att kunna ge gossen en julgåfva. Hon hade försökt visa bort tanken på att gifva gossen sin bok. Hvarför skulle just hon ge bort det enda hon hade? Här i staden funnos många barn, som hade flera vackra böcker med taflo uti — hvarför bad ej Gud någon af dem gå till sjömansgossen med en af deras?

Men lärarinnan hade sagt, att Gud ibland fordrade sådant af oss, som var svårt att ge. Inte hade det varit så svårt att ge bort boken, om Anna hade haft flera sådana. Och dessutom var det inga andra barn än Anna, som visste, att den unge sjömannen borde få en julgåfva. Abraham hade ju också blott en son och honom måste han ge till offer. Och tänk — Abraham gaf honom så villigt utan den minsta motsägelse. Atminstone står det ingenting därom i bibeln, bara så här: "Och Abraham stod upp bittida på morgonen — och gick bort till det rum, som Gud hade sagt honom." (Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 25—31 Dec. 1905.

- M. 25. Ps. 72: 1—11. Kristus — folkens konung.
 T. 26. v. 1—2. Han är en rättfärdighetens konung.
 O. 27. v. 3—4. han skänker frid och frälsning,
 T. 28. v. 5—6. han skapar gudsfruktan och välsignelse.
 F. 29. v. 7—8. Kristi spira skall råda öfver allt.
 L. 30. v. 9—10. Österlandets konungar skola hylla honom,
 S. 31. v. 11. alla jordens konungar skola tillbedja honom.

Söndagsskoltext för den 31 Dec.

Ps. 72: 1—11.

Minnesvers: Ps. 72: 19. Och lofvadt vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden vare full af hans ära! Amen, Amen.